

Μαίρη, η αόρατη

Ποτέ στη ζωή μου δε θα πίστευα πως μια τόσο προικισμένη κοπέλα θα είχε βάσανα και προβλήματα σαν εμάς τους κοινούς θνητούς. Όμως υποθέτω πως είναι αλήθεια – έτσι όπως δείχνουν τα γεγονότα, δηλαδή.

Εγώ δεν το έμαθα από το σχολείο. Χάρη στο επάγγελμα του μπαμπά μου έμαθα τα νέα. Ο πατέρας μου είναι χειρουργός στο νοσοκομείο όπου νοσηλεύεται η Χριστιάννα. Ο ίδιος μου άνοιξε την κουβέντα εκείνο το βράδυ, όταν γύρισε από τη δουλειά. Ήταν προφανώς ταραγμένος. Παρ' όλη την εμπειρία του στο να αντιμετωπίζει τραυματίες, ασθενείς, ανήσυχους συγγενείς, και λοιπά, μου φαινόταν πως η περίπτωση αυτή τον είχε πειράξει πραγματικά. Σαν να τον είχε αγγίξει.

«Γνωρίζεις κάποια Χριστιάννα Καμαράτου από το σχολείο;»

Εγώ αμέσως απόρησα.

«Ναι. Γιατί;»

Ο μπαμπάς διαισθάνθηκε την περιέργειά μου και δε θέλησε να μου πει πολλές λεπτομέρειες. Είναι πάντα πολύ επαγγελματίας σε θέματα προσωπικών δεδομένων. Ο δισταγμός του με εκνεύρισε.

«Πες μου, τι έγινε;»

«Να», ξεκίνησε χαμηλόφωνα, «εισήχθη σήμερα το απόγευμα στην Εντατική».

«Στην Εντατική;» σχεδόν φώναξα. «Μα γιατί;»

Ο μπαμπάς μου, όπως εξήγησα πριν, είναι γιατρός πάνω απ' όλα. Σκεφτόταν τον ακριβέστερο τρόπο να μου εξηγήσει τα γεγονότα χωρίς να με σοκάρει, ακριβώς όπως κάνει με τους ασθενείς και με τους συγγενείς τους. Δεν είναι εύκολο να μιλήσεις σε κάποιον για ένα τραγικό συμβάν, χρειάζεται λεπτότητα. Αλλά εκείνα τα δευτερόλεπτα που αργούσε να μου εξηγήσει μου φάνηκαν αιώνες.

«Πες μου, τι έπαθε η Χριστιάννα;»

«Είναι φίλη σου;» με ρώτησε.

Με την ερώτησή του αυτή σάστισα λίγο.

«Όχι ακριβώς. Αλλά την ξέρω από το σχολείο. Δηλαδή όλοι την ξέρουν. Αφού είναι το πιο δημοφιλές κορίτσι σε όλο το λύκειο».

Αλήθεια έλεγα. Δε γνωρίζω πολλά για τη συμμαθήτριά μου. Γύρω της αιωρείται ένα μυστήριο για το ότι η μητέρα της εγκατέλειψε την οικογένειά τους.

Όμως δεν είμαι σίγουρη αν είναι αλήθεια. Δυσκολεύομαι πολύ να φανταστώ κάτι τέτοιο. Μου φαίνεται τόσο παράξενο... Μια μητέρα ποτέ δεν αποχωρίζεται τα παιδιά της. Τουλάχιστον δε θα μπορούσα ποτέ να φανταστώ τη δική μου μαμά να κάνει κάτι τόσο άκαρδο και ακραίο. Η Χριστιάννα όμως δε δείχνει ότι κάτι την έχει πληγώσει. Εννοώ, δεν είναι προβληματικό κορίτσι. Δεν έχει παραβατική συμπεριφορά. Είναι άριστη μαθήτρια και πολύ αφοσιωμένη στο πάθος της, το χορό. Απ' ό,τι ξέρω, χορεύει κλασικό μπαλέτο από μωρό. Έχει ένα σώμα θεϊκό, που όλες το ζηλεύουν.

«Μάλιστα...» είπε ο μπαμπάς και σταμάτησε να μιλάει πάλι.

«Μπαμπά, πες μου, σε παρακαλώ. Δε θα το πω σε κανέναν στο σχολείο», τον παρακάλεσα καταλαβαίνοντας το δισταγμό του.

«Το κορίτσι προφανώς είχε ένα ατύχημα», είπε ο μπαμπάς – έτσι το χαρακτήρισε, «ατύχημα».

«Με αυτοκίνητο;» ρώτησα, καθόλου ικανοποιημένη από την απάντησή του.

«Όχι. Όχι με αυτοκίνητο», είπε ο μπαμπάς και βγήκε από το δωμάτιό μου.

Ήθελα να τον ακολουθήσω για να τον πιέσω περισσότερο, αλλά δεν είχα χρόνο. Έπρεπε να τελειώσω το διάβασμα προτού κοιμηθώ. Είχα δύο διαγωνίσματα, ένα στα Αρχαία και ένα στην Ιστορία, για το

φροντιστήριο. Αλλά πού μυαλό για διάβασμα...

Η Χριστιάννα στην Εντατική; Είναι πολύ σοβαρά; Τι ατύχημα να έπαθε; Οι σκέψεις μου δεν ησύχαζαν από την αναπόφευκτη περιέργειά μου. Αισθανόμουν σαν μικρό παιδί που μόλις του έδωσαν να δαγκώσει ένα μικρό κομματάκι σοκολάτας και δεν το άφησαν να το φάει ολόκληρο. Ήθελα να μάθω όλη την ιστορία για το ατύχημα της Χριστιάννας.

Γενικά, πάντα ήμουν περίεργη να μάθω περισσότερα για τη ζωή της Χριστιάννας Καμαράτου. Όπως είπα, ένα πέπλο μυστηρίου αιωρείται γύρω από αυτό το κορίτσι με τα καταγάλανα μάτια, το πανέμορφο λεπτό πρόσωπο και το ψηλόλιγνο κορμί. Εννοώ ότι, πέρα από τα ανοιχτογάλανα μάτια και τη γλυκιά αύρα της, πάντα ένιωθα πως το χαμόγελό της κρύβει κάτι βαθύτερο, κάτι αμφιλεγόμενο, κάτι σαν το χαμόγελο της Μόνα Λίζα. Άμα σκεπάσεις τα μάτια της, δε θα μπορέσεις να καταλάβεις αν χαμογελάει ή αν δυσανασχετεί, αν είναι αυστηρή ή αν είναι χαλαρή. Τα λεπτά της χείλη είναι σαν μια οριζόντια γραμμή. Όχι ανέκφραστα, αλλά αμφιλεγόμενης έκφρασης. Μια έτσι, μια αλλιώς. Αντίθετα, η ομορφιά και η ευγένειά της είναι σταλμένες από τα ουράνια. Φαίνεται σαν να μην υπάρχει πιο όμορφο και ευγενικό κορίτσι σε ολόκληρο τον κόσμο. Όλοι οι κα-

θηγητές τη λατρεύουν. Η κορμοστασιά της θυμίζει παλιά σταρ του Χόλιγουντ, αγέρωχη και αεράτη. Το ύφος της είναι λεπτεπίλεπτο και εξευγενισμένο. Με εμένα δεν είναι φίλη, αλλά πάντα μου μιλάει όποτε τυχαίνει να συναντηθούμε. Ειδικά μετά το περιστατικό στους Δελφούς.

Εγώ, φυσικά, δεν ανήκω στην υποτιθέμενη παρέα των Μαρμάρων. Λέω «υποτιθέμενη» επειδή υπάρχουν και πολλοί... κομπάρσοι, που το παίζουν μοδάτοι και μέσα σε όλα αλλά δεν είναι καθόλου μα καθόλου συμπαθείς. Άρα, αν δεν είσαι συμπαθής, πώς να είσαι δημοφιλής; Τα Μάρμαρα, όπως αποκαλείται η παρέα των δημοφιλέστερων του σχολείου, είναι μια ομάδα παιδιών που γελάνε ασταμάτητα σε κάθε διάλειμμα. Σπάνε πλάκα μεταξύ τους και πειράζουν τα άλλα παιδιά του σχολείου και τις άλλες παρέες, δηλαδή τους αθλητές, τους ροκάδες, τους σπασίκες και τους αλλοδαπούς.

Εγώ δεν ντρέπομαι να παραδεχτώ ότι ανήκω στους σπασίκες. Εμείς το βλέπουμε αλλιώς. Απλώς έχουμε αφοσιωθεί περισσότερο στο διάβασμα. Έχουμε υψηλούς στόχους: να σπουδάσουμε, να κάνουμε και κανένα μεταπτυχιακό (μάλλον κάπου στο εξωτερικό, σε καμιά πλούσια ευρωπαϊκή πόλη ή στην Αμερική), να δουλέψουμε σε κάποια καλή εταιρία, να αποκτήσουμε κύρος στην κοινωνία. Με τίποτα δε θέλω να καταλήξω ξαπλωμένη σε κανένα κλαμπ,

παγωμένη από υπερβολική δόση κοκαΐνης, σαν τα φρικιά, που το παίζουν κυρίαρχοι της επανάστασης. Για μένα, επανάσταση είναι ο λόγος – η δυνατότητα να εκφραστείς καθαρά σε ένα ντιμπέιτ, για παράδειγμα. Ίσως γίνω πολιτικός. Ποτέ όμως δε θα γίνω ακτριβίστρια. Τα λόγια, για μένα, εκφράζουν καλύτερα τις θέσεις μου, πιο δυνατά από κάθε πράξη. Η φίλη μου η Γωγώ, βέβαια, διαφωνεί μαζί μου (ένα στοιχείο που μ' αρέσει σ' αυτήν· πάντα διαφωνούμε παθιασμένα, αλλά μας αρέσει αυτή η αντιπαράθεση!). Η ίδια είναι αφοσιωμένη στην Greenpeace και ονειρεύεται να ταξιδέψει στη μακρινή Βραζιλία για να σώσει τον Αμαζόνιο από τις αλλεπάλληλες πληγές που δέχεται από μεγαλοεπιχειρήσεις οι οποίες χρηματοδοτούν αγρότες για να καταστρέφουν την υπέροχη βλάστηση του δάσους και να παράγουν σόγια για εξαγωγή στην Ευρώπη. Τα δικά μου ενδιαφέροντα επικεντρώνονται στην πατρίδα μου: με ενδιαφέρει να καθαρίσουμε τις πόλεις, να αλλάξουμε τον τρόπο εκπαίδευσης, να μην υπάρχει υποχρεωτική στράτευση αγοριών, και πολλά άλλα. Πραγματικά, από πού να ξεκινήσω; Υπάρχουν χιλιάδες προβλήματα – από πάνω μας (κυριολεκτικά, αν σκεφτείς το νέφος), γύρω μας (αν σκεφτείς την καταστροφή του περιβάλλοντος από την ανεξέλεγκτη δόμηση)...

Το πρόβλημα της Χριστιάννας όμως έχει κυριαρχήσει στη σκέψη μου εδώ και καιρό. Κοντεύω να

χάσω την ισορροπία στη ζωή μου. Όσο περισσότερες πληροφορίες μαζεύω, τόσο πιο πολύ ενδιαφέρομαι για την υπόθεσή της και δεν μπορώ να συγκεντρωθώ στο διάβασμα. Η αγωνία μου κορυφώνεται όσο μαθαίνω τις λεπτομέρειες που την οδήγησαν στο μοιραίο ατύχημα. Η ζωή μου δεν είναι ίδια όπως πριν. Το θέμα αυτό με έχει επηρεάσει πολύ. Με έχει αγγίξει, όπως και τον μπαμπά.

Στην αρχή ήξερα τα βασικά: πως η Χριστιάννα είναι πολύ ζηλευτή απ' όλες στο σχολείο. Όχι μόνο επειδή μοιάζει βγαλμένη από παραμύθι και τη θέλουν όλα τα αγόρια, αλλά και επειδή ο πιο ωραίος ολόκληρου του λυκείου (κατά τη γνώμη μου) πάντα την ήθελε σαν τρελός. Και μπορώ να πω ότι τη μισούσα κρυφά γι' αυτό. Αν ήμουν τόσο όμορφη όσο εκείνη, δε θα το έπαιζα καθόλου δύσκολη, όπως έκανε η Χριστιάννα με τον Κώστα. Τον παίδεψε πάρα πολύ. Η Γωγώ, ως συνήθως, διαφωνεί μαζί μου και ισχυρίζεται ότι ο Κώστας Σέμελης δεν είναι καθόλου ωραίος. Περί ορέξεως... ουδείς λόγος! Εγώ το φωνάζω επειδή μου αρέσει να εκφράζομαι δυνατά: η Χριστιάννα έκανε μεγάλο λάθος που έμπλεξε με τον πανηγίθιο και άφησε τον Κώστα στα κρύα του λουτρού.

Ποτέ δεν τον συμπάθησα το Μιχάλη Μαυρή, ο οποίος, απ' ό,τι έχω καταλάβει, δε φερόταν στη Χριστιάννα με τον καλύτερο τρόπο. Δυστυχώς, η πο-

ρεία της ζωής μας καμιά φορά καθορίζεται από μια απερίσκεπτη φράση που θα μας πει κάποιος ή από μια χειρονομία του. Είναι ό,τι πιο τρομακτικό σε μια στιγμή ανάγκης να βασιστούμε τόσο πολύ στα λόγια του άλλου ώστε να χάσουμε τον εαυτό μας και να ξεχάσουμε πόσο δυνατοί μπορεί να είμαστε από μόνοι μας. Αυτό νομίζω πως ήταν το λάθος της Χριστιάννας: δεν όρθωσε το δικό της λόγο και έχασε τον εαυτό της. Γι' αυτό και εγώ πιστεύω πως το πιο δυνατό προσόν ενός ατόμου είναι το να εκφράζεται μέσω του λόγου. Οι πράξεις είναι τελεσίδικες, ενώ τα λόγια προκαλούν αντίλογο και επομένως απαιτούν συνέχεια. Το ατύχημα της Χριστιάννας δε φέρει καθόλου την έννοια του διαλόγου, αλλά του παραλόγου. Και αυτό πάντα με ενδιαφέρει πάρα πολύ.

Έτσι, ξεκίνησα μια έρευνα για να μαζέψω τα σπασμένα κομμάτια του μυστηρίου. Σπασμένα κομμάτια, όπως στο γυαλί, συνήθως σημαίνει πως ό,τι χαλάει δε φτιάχνεται. Δεν το πιστεύω αυτό. Το γυαλί ξανακολλάει, απλώς δε θα είναι ποτέ ίδιο όπως πριν. Θα μείνουν κάποια σημάδια – αμυδρά αν κολλήσει σωστά, φανερά αν κολλήσει πρόχειρα. Αναρωτιέμαι όμως πώς κολλάνε τα κομμάτια μιας σπασμένης ζωής...

Ερευνώντας την υπόθεση της σπασμένης Χριστιάννας, πήγα πίσω στα παλιά, στις αρχές της γνωριμίας μας, δηλαδή στην πρώτη λυκείου. Το βράδυ

που ο μπαμπάς μου ανακοίνωσε τα δυσάρεστα νέα γυρνώντας από το νοσοκομείο, θυμήθηκα την πρώτη μου επαφή με τη Χριστιάννα, τρία χρόνια νωρίτερα, όταν ήδη είχε στεφθεί βασίλισσα του σχολείου και όλοι τη λάτρευαν. Ήμουν καινούρια στο σχολείο, αλλά δεν άργησα να καταλάβω πως ήταν η πιο όμορφη μαθήτριά του λυκείου. Όλοι δόξαζαν το όνομά της, και η Αυλή της την περιτριγύριζε συνεχώς, όπου κι αν πήγαινε. Η ίδια δε μοίραζε εύκολα κουβέντες. Παρ' όλο που ήταν δεκαπέντε χρονών τότε, όλοι οι τελειόφοιτοι την ήξεραν και την αντιμετώπιζαν σαν ίση τους. Γιατί; Μία και μοναδική εξήγηση μου περνούσε από το μυαλό τότε: ότι αυτό οφειλόταν μόνο και μόνο στην ομορφιά της. Ωσπου ήρθε η μέρα που κατάλαβα γιατί ήταν όντως τόσο διαφορετική από μια συνηθισμένη δεκαπεντάχρονη κοπέλα.

Στην πρώτη λυκείου, είχαμε πάει εκδρομή στους Δελφούς για ένα Σαββατοκύριακο. Ήταν μέσα Οκτωβρίου, η εποχή που όλοι δοκιμάζουν καινούριες φιλίες στο σχολείο ή ξαναβρίσκουν τις παλιές, κυρίως όμως ανακαλύπτουν καινούρια συναισθήματα. Εγώ τότε ήμουν φρεσκοερωτευμένη με τον Κώστα, χωρίς βέβαια να το γνωρίζει εκείνος. Η παρέα μου ήταν διαφορετική από τη δική του.

Εκείνο το Σαββατοκύριακο ήταν που τα Μάρμαρα

έβγαλαν το όνομά τους. Εμπνεύστηκαν από τα αγάλματα του Μουσείου των Δελφών, φαίνεται. Τα αγάλματα όμως απεικονίζουν κρύα πλάσματα, παγωμένα μέσα στο σκληρό μάρμαρο, ανήμπορα να εκφραστούν. Διαπίστωσα πως η Χριστιάννα δεν ταίριαζε καθόλου με εκείνη την παρέα. Είχε συναισθήματα που άλλοι έκρυβαν ή ντρέπονταν να αποκαλύψουν.

Το βράδυ του Σαββάτου, αφού είχαμε ξεναγηθεί στον αρχαιολογικό χώρο, οι καθηγητές μάς άφησαν ελεύθερους να διασκεδάσουμε σε κάποιο κλαμπ, το οποίο άνοιξε μόνο για χάρη μας.

«Θα είναι τέλεια!» είπε η Γωγώ, η καινούρια τότε φίλη μου.

«Να πάμε να φάμε σε καμιά ταβέρνα καλύτερα», είπε ο Βλάχης. «Δεν έχω όρεξη να βλέπω τη χαζοπαρέα των Μαρμάρων να πίνουν και να χορεύουν σαν τρελοί».

«Τι, λες να πιουν;» αναρωτήθηκα εγώ.

Η Γωγώ με κοίταξε λες και ήμουν χαζή.

«Και βέβαια θα πιουν», είπε με έμφαση. «Τους είδα να αγοράζουν κρασί από το μίνι μάρκετ».

«Καλά, αν τους πιάσουν οι καθηγητές, θα πάρουν αποβολή για τρεις μήνες», είπε ο Τιμόθεος.

«Κανένας δεν είναι τόσο χαζός», είπα εγώ.

«Καλά, θα δεις», επέμεινε η Γωγώ.

Και όντως εκείνο το βράδυ όλα τα παιδιά από την παρέα των ωραίων μέθυσαν, χορεύοντας πάνω

στα τραπέζια, τραγουδώντας δυνατά και σπάζοντας μπουκάλια, ποτήρια και ό,τι άλλο έβρισκαν μπροστά τους. Ήθελα να φύγω, αφού η διασκέδαση έλειπε από το χώρο, σαν να την είχαν κλέψει μανιακοί και να την είχαν κάνει αποκλειστικά δική τους. Η δική μας διασκέδαση ήταν πριν από λίγες ώρες σε μια όμορφη παραδοσιακή ταβέρνα με ρεμπέτικη μουσική και καλή συζήτηση.

Στο κλαμπ όλοι διασκέδαζαν με τον τρόπο τους. Όμως τα παιδιά από την παρέα των Μαρμάρων είχαν αρπάξει την ευκαιρία της πρόσκαιρης ελευθερίας από τους καθηγητές για να γίνουν το επίκεντρο της βραδιάς. Ήταν γελοίο και θλιβερό. Δεν είχα καμία όρεξη να συμμετάσχω σε τέτοιες επαναστάσεις. Ήταν εγωκεντρικές και χωρίς ίχνος σημασίας, εκτός από την προβολή του πιο μεθυσμένου. Αηδίασα και ήθελα να φύγω.

«Πάω στην τουαλέτα μια στιγμή και μετά λέω να την κάνουμε από δω», είπα στη Γωγώ.

Η αλήθεια είναι πως ήθελα και να κοιταχτώ στον καθρέφτη, μήπως με έβλεπε ο Κώστας. Είχα ισιώσει τα μαλλιά μου, αλλά ο καπνός από τα τσιγάρα και η υγρασία μέσα στο μαγαζί τα είχαν κατσαρώσει.

Πήγα γρήγορα στην τουαλέτα για να σώσω το μαλλί, αλλά όταν άνοιξα την πόρτα αντίκρισα κάτι φρικτό. Η Βάσια, μια καλλονή με μακριά μαύρα μαλλιά, από την παρέα των Μαρμάρων, ήταν ξαπλωμένη

στο πάτωμα και είχε μετατραπεί σε μορφή από θρί-
λερ. Το λευκό της δέρμα φαινόταν ακόμη πιο λευκό,
καθώς είχε μόλις λιποθυμήσει. Όμως δεν ήταν μόνη.
Η Χριστιάννα ήταν σκυμμένη από πάνω της και τη
χαστούκιζε δυνατά. Με κοίταξε κατατρομαγμένη με
τα μεγάλα γαλανά της μάτια.

«Βοήθεια! Λιποθύμησε ξαφνικά!» φώναξε.

Έτρεξα δίπλα της και αμέσως έκανα αυτό που μου
είχε μάθει ο μπαμπάς από δέκα χρονών παιδί: το
φιλί της ζωής. Φύσηξα μέσα στο στόμα της Βάσιας
και άρχισα να μετρώ.

Η Χριστιάννα έκλαιγε δίπλα μου καθώς κρατού-
σε το χέρι της κολλητής της. Εγώ συνέχιζα τις απα-
ραίτητες αναπνοές και έλεγα στη Χριστιάννα να ση-
κώσει τα πόδια της Βάσιας – το αίμα της έπρεπε να
ρέει προς το κεφάλι.

Τότε μπήκε η Νάντια, μια άλλη κοπέλα από την
παρέα των Μαρμάρων, φίλη και αυτή της Χριστιάν-
νας. Χάρηκα, γιατί θα μπορούσε να φωνάξει για βοή-
θεια, όμως εκείνη πλησίασε, κοίταξε τη Βάσια και
έβαλε τα γέλια.

«Τι γελάς;» τη ρώτησε πανικόβλητη η Χριστιάννα.
«Μη γελάς! Λιποθύμησε η Βάσια! Πήγαινε να φέρεις
βοήθεια!»

Η Νάντια φάνηκε να μην κατάλαβε και πολλά
από αυτά που της φώναξε η Χριστιάννα, γιατί αμέ-
σως μπήκε σε μια τουαλέτα.

«Δεν το πιστεύω...» είπε η Χριστιάννα ακούγοντας τη Νάντια να ξερνάει. «Θα πάω να τη βοηθήσω».

Προς μεγάλη μου έκπληξη, άφησε τη Βάσια και πήγε στην άλλη φίλη της. Την είδα να της κρατάει το κεφάλι γλυκομιλώντας της και να τη βοηθάει να ισορροπήσει το μεθυσμένο της κορμί.

Εγώ συνέχισα τις αναπνοές μέσα στο στόμα της Βάσιας και ύστερα τη γύρισα στο πλάι, για να μην πνιγεί αν τυχόν έκανε εμετό κι εκείνη. Προσευχόμενοι να έμπαινε κάποιος να μας βοηθήσει. Όσο κι αν φωνάζαμε, η μουσική ήταν στη διαπασών και δεν ακουγόμασταν καθόλου.

«Πρέπει να αφήσω τη Βάσια και να φωνάξω κάποιον για βοήθεια», είπα στη Χριστιάννα.

Εκείνη στράφηκε και με κοίταξε κατάματα.

«Σε παρακαλώ, μη φύγεις. Μην την αφήσεις μόνη», μου είπε.

«Δε φεύγω, απλώς πάω ως την πόρτα».

Άφησα τη Βάσια, προχώρησα ως την πόρτα, την άνοιξα και κοίταξα έξω. Κάποιος καθόταν στο πάτωμα, προφανώς μεθυσμένος, ενώ ο Κώστας πλησίαζε. Ναι, ο Κώστας έτυχε να με δει σε μια στιγμή που φαινόμουν χάλια και απελπισμένη! Μάζεψα όσο κουράγιο είχα και του φώναξα:

«Κώστα, έλα γρήγορα, σε παρακαλώ! Χρειαζόμαστε βοήθεια!»

Εκείνος ήρθε αμέσως μαζί μου ως τη Βάσια. Καθώς έσκυψε από πάνω της, έσκυψα κι εγώ και βρέθηκα κοντά του. Ευτυχώς δε μύριζε αλκοόλ. Αυτός και η Χριστιάννα πρέπει να ήταν οι μόνοι ξεμέθυστοι από ολόκληρη την παρέα τους.

Η συνέχεια είναι γνωστή. Οι καθηγητές ήρθαν αμέσως και ανέλαβαν να πάνε τη Βάσια στο νοσοκομείο. Κάποιος είχε ρίξει κατά λάθος στάχτη στο ποτό της – συνδυασμός επικίνδυνος, όπως μου έχει εξηγήσει ο μπαμπάς.

Εκείνο το βράδυ η Χριστιάννα δεν έβρισκε λόγια να με ευχαριστήσει.

«Είσαι καινούρια στο σχολείο, ε;» με ρώτησε.

«Ναι. Ο πατέρας μου ήθελε να πάω στο καλύτερο ιδιωτικό σχολείο της Αθήνας και με ανάγκασε να φύγω από το δημόσιο, που μου λείπει πολύ».

«Φαντάζομαι. Θα είναι δύσκολο να κάνεις καινούρια αρχή κάπου», είπε η Χριστιάννα.

Η γλυκύτητά της με ενθάρρυνε. Με έκανε να πιστέψω πως δεν υπάρχουν διαχωριστικές γραμμές ανάμεσα στις σχολικές παρέες, ότι η φιλία είναι άνευ ορίων. Όμως η Βάσια δε με ευχαρίστησε ποτέ. Όπως είπε και η Γωγώ την επόμενη μέρα στο πούλμαν του γυρισμού, «Μην ελπίζεις ότι θα γίνεις ένας από αυτούς τώρα. Απλώς κέρδισες ένα γεια».

Είχε δίκιο. Όπως προέβλεψε ο Τιμόθεος μιλώντας για αποβολές, όπως θα μπορούσε να προφητέψει

και το Μαντείο των Δελφών, η Χριστιάννα, πάνω στην αφέλεια και στην καλοσύνη της, θα βρισκόταν ανάμεσα σε άτομα μπερδεμένα και εγωκεντρικά για αρκετό καιρό ακόμη.

Καθώς τα αναλογιζόμουν όλα αυτά, κοίταξα το τηλέφωνο στο δωμάτιό μου. Πολύ θα ήθελα να σήκωνα το ακουστικό και να άκουγα τη φωνή του Κώστα να μου ζητάει να βγούμε. Με πικραίνει που δε θα γίνει ποτέ αυτό. Μετά τους Δελφούς, και μέχρι σήμερα, το μόνο που αποσπώ από τον Κώστα είναι μια καλημέρα και ένα απλό γεια. Αφού είναι τρελά ερωτευμένος με τη Χριστιάννα. Αυτή η κοπέλα μου στερεί το αγόρι της ζωής μου, αλλά δεν τη μισώ. Το ξέρω, είναι παράξενο, αλλά τι να μισήσω από αυτήν; Έχει όλα τα χαρίσματα. Και αυτό δεν είναι μισητό, αλλά θαυμαστό. Οπότε, από εκείνο το βράδυ στους Δελφούς, δεν μπορώ παρά μόνο να τη θαυμάζω. Δε θα ήθελα να της μοιάσω, όχι ακριβώς. Θα ήθελα να αποκτήσω τη χάρη της. Εκτός νοσοκομείου όμως, εκτός κινδύνου. Και εντός των δικών μου ορίων.

Βάσια, η κολλητή

Σοκ! Το μόνο που μπορώ να πω είναι ότι έπαθα σοκ! Και πώς το έμαθα; Όχι, δε μου το είπε η Νάντια, η οποία θα έπρεπε να γνωρίζει, αφού είναι η αρχικουτσομπόλα του σχολείου. Το έμαθα τυχαία, από μια ασήμαντη στο σχολείο, κάποια Μαίρη (δε θυμάμαι καν το επίθετό της), που είχε το θράσος να με ρωτήσει για τη Χριστιάννα, την καλύτερή μου φίλη, ξέροντας πολύ καλά πως δεν είχα ιδέα τι είχε συμβεί. Αφού σοκαρίστηκα μαθαίνοντας πως η Χριστιάννα ήταν στο νοσοκομείο σε σοβαρή κατάσταση, φυσικά άρχισα να κάνω εγώ ερωτήσεις στη Μαίρη. Και εκείνη στράβωσε. Μου το έπαιζε σπουδαία και καλά.

«Τι μου λες τώρα; Πού το έμαθες αυτό;» τη ρώτησα, υποψιαζόμενη ότι μου έκανε φάρσα – δεν εμπιστεύομαι κανέναν, ειδικά αυτές που ντύνονται λες και δεν έχουν δει βιτρίνα ποτέ στη ζωή τους.

«Κοίτα», ξεκίνησε να φιλοσοφεί εκείνη, «αφού